

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 58/03-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho na neverejnom zasadnutí 2. júna 2003 prerokoval prijatú sťažnosť PhDr. V. K., bytom Š., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. K., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 33 Cb 178/95 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 178/95 p o r u š i l právo PhDr. V. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e , aby vo veci sp. zn. 33 Cb 178/95 konal bez zbytočných prietáhov.

3. PhDr. V. K. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. PhDr. V. K. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 194 Sk (slovom trinásťtisícstodevät'desiatštyri slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť mu na účet právneho zástupcu JUDr. I. K. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2003 doručená s'ťažnosť PhDr. V. K., bytom Š. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. K., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 33 Cb 178/95.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 58/03-28 z 12. marca 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s'ťažnosť na ďalšie konanie.

Tak s'ťažovateľ podaním z 19. mája 2003, ako aj krajský súd vo vyjadrení z 1. apríla 2003 súhlasili s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v tejto veci.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 31. mája 1994 podal na bývalom Obvodnom súde Bratislava 1 (ďalej len „obvodný súd“) žalobu proti Všeobecnej úverovej banke Bratislava. Uznesením č. k. 20 Cb 282/94-5 z 24. mája 1995 obvodný súd vyslovil svoju vecnú nepríslušnosť a postúpil vec krajskému súdu, kam spis došiel 4. júla 1995 a odvtedy je tam vedený pod sp. zn. 33 Cb 178/95. Až po troch rokoch krajský súd výzvou z 31. marca 1998 vyrubil sťažovateľovi súdny poplatok. Uznesením sp. zn. 33 Cb 178/95 z 23. júna 1998 krajský súd konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku a nebral pritom do úvahy, že v tejto veci je dané zákonné poplatkové oslobodenie. Sťažovateľ v odvolacej lehote 3. augusta 1998 súdny poplatok zaplatil, pričom následným uznesením krajského súdu z 24. augusta 1998 bolo skoršie uznesenie o zastavení konania zrušené. Keďže krajský súd vo veci stále nekonal, sťažovateľ podal viacero meritórnych podaní, v ktorých tiež upresňoval uplatnený nárok. Až po takmer piatich rokoch od podania žaloby listom z 25. marca 1999 doručeným sťažovateľovi 23. apríla 1999 krajský súd vyzval sťažovateľa na preukázanie rôznych skutočností, čomu sťažovateľ vyhovel podaním doručeným 10. mája 1999, keď zároveň rozšíril žalobu a doplatil rozdiel súdneho poplatku. Ďalšie potrebné skutočnosti sťažovateľ doložil 19. mája 1999. Ďalšie požiadavky krajského súdu z 2. augusta 1999 sťažovateľ uspokojil 16. augusta 1999. Rovnakým spôsobom sťažovateľ reagoval aj na viaceré ďalšie požiadavky krajského súdu zo 6. októbra 1999. Keďže krajský súd nekonal v súlade so zákonom, podal sťažovateľ 21. januára 2000 sťažnosť adresovanú predsedníčke krajského súdu. V odpovedi z 22. februára 2000 táto uznala sťažovateľove námietky za čiastočne dôvodné. Súčasne mu oznámila, že vec odňala pôvodnej zákonnej sudkyňi a pridělila ju sudkyňi JUDr. H. H. Predvolaním z 8. marca 2000 vytýčil krajský súd prvé pojednávanie na 11. apríl 2000, teda 6 rokov po podaní žaloby. Sťažovateľ podaním z 28. marca 2000 namietol zaujatosť sudkyne a sťažoval sa aj na nekontrolovateľnosť dôvodov odnímania veci a spôsobu ich pridělovania jednotlivým sudcom na krajskom súde. Vzhľadom na jeho námietku bolo upovedomením z 29. marca 2000 pojednávanie určené na 11. apríl 2000 odročené na neurčito a spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Ndob 452/2000 z 1. júna 2000, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 6. júla 2000, najvyšší súd rozhodol, že sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 33 Cb 178/95. Následne sudkyňa predvolaním z 26. júna 2000

vytýčila termín pojednávania na 14. august 2000. Sťažovateľ 10. júla 2000 podal sťažnosť Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, v ktorej namietal spôsob a metodiku prideľovania vecí jednotlivým sudcom na krajskom súde. Ďalej sťažovateľ 18. júla 2000 podal na Okresnej prokuratúre Bratislava I trestné oznámenie na viaceré sudkyne krajského súdu vrátane sudkyne JUDr. H. H. Na pojednávaní 14. augusta 2000 dostal sťažovateľ možnosť vyjadriť sa vo veci samej. Ďalšie pojednávanie bolo vytýčené predvolaním z 31. augusta 2000 na 9. október 2000, avšak listom z 22. septembra 2000 bol termín pojednávania zrušený v súvislosti s tým, že sudkyňa JUDr. H. H. vyjadrila svoju zaujatosť a predložila spis na rozhodnutie najvyššiemu súdu, keďže sťažovateľ podal na ňu trestné oznámenie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Ndob 951/2000 z 19. decembra 2000, ktoré bolo doručené sťažovateľovi 6. februára 2001, bola sudkyňa JUDr. H. H. z pojednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 33 Cb 178/95 vylúčená. Dňa 19. februára 2001 bola vec pridelená v poradí už tretej zákonnej sudkyňi JUDr. V. Š. Sťažnosťou z 20. júna 2001 sťažovateľ namietal u predsedníčky krajského súdu extrémne prieťahy v konaní, pričom upozornil, že sudkyňa JUDr. V. Š. ani pol roka po prevzatí veci nekoná. Návrhom z 12. septembra 2001 požiadal sťažovateľ o vydanie predbežného opatrenia. Listom z 24. novembra 2001, ktorý bol sťažovateľovi doručený 5. decembra 2001, predsedníčka krajského súdu po pol roku odpovedala na jeho sťažnosť z 20. júna 2001. Uznala dôvodnosť sťažnosti s tým, že vybavovanie vecí bude sledovať. Keďže sudkyňa o návrhu na vydanie predbežného opatrenia nerozhodla ani po vyše piatich mesiacoch, sťažovateľ 25. februára 2002 podal návrh na vylúčenie sudkyne z prejednávania a rozhodovania vecí. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Ndob 369/02 z 28. júna 2002, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 26. júla 2002, bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. V. Š. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 33 Cb 178/95. Dňa 30. júla 2002 podal sťažovateľ štvrtú sťažnosť na prieťahy v konaní predsedníčke krajského súdu. Listom z 9. septembra 2002 doručeným sťažovateľovi 4. októbra 2002 predsedníčka krajského súdu prieťahy uznala. Zároveň priznala, že zákonná sudkyňa ani nereagovala na jej výzvy na vysvetlenie, prečo vo veci nekoná. Podľa názoru sťažovateľa odpoveď predsedníčky krajského súdu preukazuje, v akom štádiu vnútorného rozvratu a rozkladu je všeobecné súdnictvo na Slovensku a krajský súd obzvlášť. Uznesením krajského súdu sp. zn. 33 Cb 178/95 z 20. augusta 2002 doručeným sťažovateľovi 3. septembra 2002 bolo po vyše dvoch rokoch rozhodnuté, že sa

sťažovateľovi nepriznáva oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Výzvou z 20. augusta 2002 doručenou sťažovateľovi 3. septembra 2002 vyrubil krajský súd sťažovateľovi súdny poplatok 500 Sk z návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Stalo sa tak rok po podaní návrhu.

Z podanej sťažnosti, ako aj z doplňujúceho podania doručeného ústavnému súdu 4. marca 2003 vyplýva, že sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 33 Cb 178/95. Ďalej požaduje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby konal vo veci vedenej pod sp. zn. 33 Cb 178/95 bez zbytočných prietahov. Požaduje tiež priznanie finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 900 000 Sk. Z ďalšieho podania sťažovateľa doručeného ústavnému súdu 21. mája 2003 vyplýva, že sťažovateľ požaduje z dôvodu náhrady trov právneho zastúpenia priznanie sumy 13 194 Sk.

Z vyjadrenia krajského súdu z 1. apríla 2003, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 22. apríla 2003, vyplýva, že sťažovateľ podal 31. mája 1994 na obvodnom súde žalobu proti Všeobecnej úverovej banke Bratislava o zaplatenie 1 107 693,89 Sk s prísl. Uznesením sp. zn. 20 Cb 282/94 z 24. mája 1995 bola vec postúpená krajskému súdu, kam došla 4. júla 1995 a je vedená pod sp. zn. 33 Cb 178/95. Od júla 1995 do apríla 1998 nebol vo veci vykonaný žiaden úkon. Až 1. apríla 1998 krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Uznesením z 23. júna 1998 bolo konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené, ale keďže sťažovateľ súdny poplatok zaplatil dodatočne, uznesením z 24. augusta 1998 bolo predchádzajúce uznesenie o zastavení konania zrušené. Sťažovateľ 2. októbra 1998 vykonal zmenu návrhu a 17. decembra 1998 upresnil označenie žalovaného účastníka konania, ako aj požadované znenie žalobného petitu. Príslušná sudkyňa v priebehu roka 1999 viackrát vyzvala sťažovateľa na predloženie potrebných dokladov. Dňa 28. augusta 1998 vyzvala aj žalovaného vyjadriť sa k žalobe a vykonala aj ďalšie potrebné šetrenia. Sťažovateľ 30. júla 1999 zaslal ďalšiu zmenu žaloby a 15. decembra 1999 upresnil svoje označenie ako žalobcu. Ďalej 21. januára 2000 vzal čiastočne žalobu späť. Podľa nového rozvrhu práce na rok 2000 bola právna vec sťažovateľa pridelená novej sudkyňi, ktorá spis prevzala protokolárne 10. januára 2000. Po naštudovaní pomerne

rozsiahleho spisu plného nie veľmi zrozumiteľných podaní sťažovateľa bolo nariadené pojednávanie na 11. apríl 2000. Sťažovateľ 28. marca 2000 podal návrh na vylúčenie sudkyne z pojednávania a rozhodovania veci z titulu zaujatosti, a preto pojednávanie nariadené na 11. apríl 2000 muselo byť zrušené a vec bola 3. apríla 2000 predložená najvyššiemu súdu, ktorý uznesením z 1. júna 2000 rozhodol, že sudkyňa nie je vylúčená. Spis sa vrátil na krajský súd 21. júna 2000 a sudkyňa nariadila ďalšie pojednávanie na 14. august 2000. Toto pojednávanie sa aj uskutočnilo a bolo odročené na 9. október 2000 za účelom doplnenia dokazovania. Sťažovateľ však podal na sudkyňu trestné oznámenie, v dôsledku čoho táto sama vyslovila svoju zaujatosť, a preto bol spis znova 25. septembra 2000 predložený najvyššiemu súdu, ktorý sudkyňu uznesením z 19. decembra 2000 z rozhodovania veci vylúčil. Opatrením z 19. februára 2001 predsedníčka krajského súdu vec pridělila na vybavenie inej sudkyne. Táto však vo veci nekonala, a to ani napriek napomínaniam zo strany predsedníčky krajského súdu. Nerozhodla ani o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, ktorý sťažovateľ podal 12. septembra 2001. Sťažovateľ 26. februára 2002 znova požiadal o vylúčenie sudkyne, a preto bol spis opätovne predložený najvyššiemu súdu, a to 14. júna 2002. Najvyšší súd 28. júna 2002 rozhodol tak, že sudkyňa vylúčená nie je, pričom spis sa na krajský súd vrátil 19. júla 2002. Sudkyňa 21. augusta 2002 rozhodla o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov. Zároveň sťažovateľa vyzvala na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na vydanie predbežného opatrenia. Predsedníčka krajského súdu 22. októbra 2002 sudkyňu písomne opätovne upozornila na prieťahy v konaní. Od 18. septembra 2002 je spis znova na najvyššom súde z dôvodu odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov.

Krajský súd na záver svojho vyjadrenia konštatuje, že k prieťahom v konaní nesporne došlo, a to od júla 1995 do apríla 1998 a od 19. februára 2001 do 14. júna 2002, keď sa vo veci vôbec nekonalo. Je potrebné zohľadniť aj správanie sťažovateľa, ktorý nekvalifikovanými podaniami, sťažnosťami a námietkami tiež neprispel k plynulému priebehu konania. Najmä treba poukázať na obštrukcie sťažovateľa vždy práve v čase, keď už krajský súd konečne urobil nejaký úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci. Sťažovateľ vedie na krajskom súde viac takýchto nekvalifikovaných sporov a v každej veci sa aj obdobným spôsobom permanentne sťažuje.

Sťažovateľ v podaní z 19. mája 2003 doručenom ústavnému súdu 21. mája 2003 reagujúc na vyjadrenie krajského súdu uvádza, že predsedníčka krajského súdu uznáva priet'ahy v konaní, pričom neuviedla žiadne z ústavného hľadiska prijateľné vysvetlenie pre viacročnú nečinnosť krajského súdu. Nepovažuje preto za potrebné a konštruktívne púšťať sa do akýchkoľvek polemík s tvrdeniami predsedníčky krajského súdu. Žiadne argumenty sťažovateľa neboli vo vyjadrení krajského súdu zásadne popreté či vyvrátené.

II.

Pokiaľ ide o skutkový priebeh konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 33 Cb 178/95, ústavný súd vychádzal z tvrdení účastníkov konania, ktoré sú v podstate zhodné, resp. v niektorých detailoch sa vzájomne doplňujú. Preto nebolo nevyhnutné v tomto prípade trvať na predložení spisu krajského súdu sp. zn. 33 Cb 178/95.

Zo žaloby sťažovateľa podanej na obvodnom súde 31. mája 1994 sa dá zistiť, že sťažovateľ označil seba ako žalobcu aj v mene členov konzorcia a za žalovaného označil Všeobecnú úverovú banku, ústredie, a Všeobecnú úverovú banku, pobočku Bratislava - mesto. Požadoval zaplatenie 1 107 693,98 Sk vrátane úrokov z omeškania.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa odseku 2 citovaného článku ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa odseku 3 citovaného článku ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98).

A. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd nepovažuje vec, ktorá je predmetom konania na krajskom súde, za skutkovo a právne zložitú. Z tohto pohľadu preto nijaké osobitné nároky z hľadiska časového nie sú opodstatnené.

Treba konštatovať, že celková dĺžka konania vo veci (od podania žaloby 31. mája 1994 až doposiaľ) je 9 rokov. A z toho na krajskom súde (od 4. júla 1995) takmer 8 rokov. Táto dĺžka konania je celkom zrejme neprimeraná.

B. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mal svoj podiel aj sťažovateľ, napr. zaplatenie súdneho poplatku až v odvolacej lehote (3. augusta 1998), t. j. po vyše štyroch mesiacoch od jeho vyrubenia, zmena žaloby z 2. októbra 1998, upresnenie označenia žalovaného a žalobného petitu zo 17. decembra 1998, ďalšia zmena žaloby z 23. júla 1999, upresnenie označenia žalobcu z 15. decembra 1999 a pod. Ústavný súd dal za pravdu krajskému súdu, aj pokiaľ sťažovateľovi vytýka uplatňovanie námietok zaujatosti v čase, keď už bolo nariadené pojednávanie. Je síce právom účastníka konania takúto námietku uplatniť, ale pokiaľ námietka nie je úspešná, nie je možné vzniknutý prieťah pričítať súdu.

C. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prieťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Treba uviesť, že krajský súd sám uznal prieťahy v období od 4. júla 1995 do 31. marca 1998, čo predstavuje 2 roky, 8 mesiacov a 27 dní, a v období od 19. februára 2001 do 14. júna 2002, čo predstavuje 1 rok, 3 mesiace a 26 dní. Celkove teda uznal prieťahy v rozsahu 4 rokov a 23 dní.

Podľa názoru ústavného súdu treba dôjsť k záveru, že zbytočné prieťahy spôsobené krajským súdom boli v období od 4. júla 1995 do 31. marca 1998 a od 19. februára 2001 do 14. júna 2002, teda v rozsahu 4 rokov a 23 dní, ako to krajský súd sám uznal. V týchto obdobiach bol krajský súd v podstate nečinný. V súčasnosti nemožno hovoriť o prieťahoch, keďže od 18. septembra 2002 je spis na najvyššom súde za účelom rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa vo veci oslobodenia od súdneho poplatku.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti možno konštatovať, že postup krajského súdu nezodpovedal ústavou priznanému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako ani dohovorom priznanému právu na prejednanie veci v primeranej lehote. Preto bolo potrebné vysloviť porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal podľa osobitných predpisov.

V zmysle citovaného ustanovenia bolo potrebné prikázať krajskému súdu, aby vo veci sp. zn. 33 Cb 178/95 konal podľa osobitných predpisov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uplatnil priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 900 000 Sk.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadost'učinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu. V danom prípade ústavný súd považoval vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, ako aj zásadu spravodlivosti za primerané priznať sťažovateľovi sumu 50 000 Sk. Prihliadal pritom na celkovú dĺžku konania v predmetnej veci, ako aj na správanie sťažovateľa.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 591/2002 Z. z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci a priznal odmenu za tri úkony právneho zastúpenia po 4 270 Sk a za tri režijné paušály po 128 Sk, teda celkom 13 194 Sk.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2003